

Arrestnummer C/1631/2013
Repertoriumnummer 2013/4578
Datum van uitspraak 23 oktober 2013
Rolnummer
Notitienummer parket-generaal 2013/PGA/319 2013/VJ11/126

Urbanisatie

Hof van beroep Antwerpen

12e kamer
correctionele zaken

Arrest

Aangeboden op
Niet te registreren

Het **OPENBAAR MINISTERIE**

tegen

geboren te _____ op _____
en wonende te _____
thans wonende te _____

beklaagde

vertegenwoordigd door mr. _____ loco mr.
beiden advocaat bij de balie van _____

1. Ten laste gelegde feiten

Te _____ op de hierna vermelde data

op de percelen aldaar gelegen
gekadastraerd als

met respectievelijke oppervlakte van 16 a 50 ca

eigendom van
ingevolge akte van aankoop verleden door notaris _____ te _____ d.d.
3 december 2001

(de feiten voor zover gepleegd voor 1 september 2009 strafbaar
ingevolge de artikelen 99, par 1, 146, 1°-3°, 149 en 204 van het decreet
houdende de organisatie van de Ruimtelijke Ordening d.d. 18 mei 1999)

A.

bij inbreuk op artikel 6.1.1.1^o van de Vlaamse Codex Ruimtelijke
Ordening,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in
strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de
termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de
vergunning, hierna vermelde handelingen zoals bepaald bij artikel
4.2.1.1^o a (het verrichten van navolgend bouwwerk, met uitzondering
van onderhoudswerken: het optrekken of plaatsen van een constructie)

namelijk een bergplaats in houten gevels en hellend dak in bitumen van ca 2 m op 3 m ... een omheining met poort rondom het perceel en rieten matten en schutsels met een hoogte van ca. 1,80 m links van de toegangspoort

van 15 januari 2002 tot datum van onderhavige dagvaarding

te hebben instandgehouden,

B.

bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening,

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen zoals bepaald bij artikel 4.2.1.4° (het aanmerkelijk wijzigen van het reliëf van de bodem, hetzij door de bodem aan te vullen, op te hogen, uit te graven of uit te diepen waarbij de aard of de functie van het terrein wijzigt

namelijk allerlei terreinverhardingen door klinkers, kiezel en grind, o.a. voor en rondom de woning en vanaf de toegangspoort tot de woning over een breedte van ca 4 m en een siertuin rondom voormelde woning

van 15 januari 2002 tot datum van onderhavige dagvaarding

te hebben instandgehouden,

C.

bij inbreuk op artikel 6.1.1.1° van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

hetzij zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging verstrijken van de termijn van de vergunning, hetzij in geval van schorsing van de vergunning, hierna vermelde handelingen, zoals bepaald bij artikel 4.2.1.6° (het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van een bebouwd onroerend goed, waarbij deze functiewijziging door de Vlaamse Regering als vergunningsplichtig werd aangemerkt)

namelijk het wijzigen van de bestemming van een weekendverblijf naar een volwaardige woning met een permanent verblijf

van 15 januari 2002 tot datum van onderhavige dagvaarding

te hebben instandgehouden,

De dagvaarding werd overgeschreven bij Hypotheken
4.5.2012.

Ref.:

Bedrag: 104,53 euro.

De Hypotheekbewaarder,
(get.)

2. Bestreden beslissing

2.1.

Bij het vonnis, bij verstek gewezen op 12 juni 2012 door de correctionele rechtbank van Tongeren, kamer 11, werd als volgt beslist:

Verklaart beklaagde schuldig aan de hem ten laste gelegde feiten zoals omschreven in de dagvaarding en veroordeelt hem hiervoor samen tot een geldboete van 500,00 euro, verhoogd met 50 opdecimen en alzo gebracht op 3000 euro of een vervangende gevangenisstraf van dertig dagen.

Verplicht beklaagde tot betaling van een bedrag van 25 euro, vermeerderd met 50 opdecimen en alzo gebracht op 150,00 euro, bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Legt aan beklaagde een vergoeding op van 32,70 euro.

Veroordeelt beklaagde tot de strafkosten, deze tot op heden begroot op 146,60 euro.

En alvorens recht te doen over de herstellvordering:

Legt de herstellvordering voor advies voor aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid.

Stelt de zaak in afwachting voor onbepaalde tijd uit.

Zegt dat, van zodra dit vonnis kracht van gewijsde heeft bekomen, de griffier een uittreksel van dit vonnis, dat de naam, de voornamen, het beroep en de woonplaats van beklaagde bevat alsook de vermelding van de Rechtbank waardoor het vonnis is gewezen ter hand te stellen van de hypotheekbewaarder om melding ervan te maken in de rand van de inschrijving waarin reeds melding werd gemaakt van de dagvaarding.

2.2.

Er werd hoger beroep ingesteld:

- op 19 december 2012 door de beklaagde tegen alle schikkingen te zijnen laste
- op 19 december 2012 door het Openbaar Ministerie tegen alle schikkingen op strafgebied

tegen het vonnis, op verzet tegen voormeld verstekvonnis d.d. 12 juni 2012, op tegenspraak gewezen op 6 december 2012 door de correctionele rechtbank van Tongeren, waarbij beslist werd:

Verklaart het verzet ontvankelijk en opnieuw recht doende;

Verklaart beklaagde schuldig aan de hem ten laste gelegde feiten zoals omschreven in de dagvaarding en veroordeelt hem hiervoor samen tot een geldboete van 500 € verhoogd met 50 opdecimen en zo gebracht op 3.000 € of een vervangende gevangenisstraf van dertig dagen.

Gelast gedurende twee jaar vanaf heden het uitstel van de tenuitvoerlegging van de helft van de geldboete.

Verplicht beklaagde tevens tot betaling van een bedrag van 25 EUR, vermeerderd met 50 opdecimen en alzo gebracht op 150 EUR, bij wijze van bijdrage tot de financiering van het Bijzonder Fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke gewelddaden.

Legt aan beklaagde een vergoeding op van 32,27 EUR.

Veroordeelt beklaagde tot de kosten van verstek en verzet, deze tot op heden berekend op 146,60 EUR.

En alvorens recht te doen over de herstellvordering:

Legt de herstellvordering voor advies voor aan de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid.

Stelt de zaak in afwachting voor onbepaalde tijd uit.

Zegt dat, van zodra dit vonnis kracht van gewijsde heeft bekomen, de griffier een uittreksel van dit vonnis, dat de naam, de voornamen, het beroep en de woonplaats van beklaagde bevat alsook de vermelding van de Rechtbank waardoor het vonnis is gewezen ter hand te stellen van de hypotheekbewaarder om melding ervan te maken in de rand van de inschrijving waarin al melding werd gemaakt van de dagvaarding.

3. Rechtspleging voor het hof

De zaak werd behandeld op de openbare zitting van 25 september 2013.

Gelet op de gewijzigde samenstelling van de zetel van het hof werd de behandeling van de zaak in zijn geheel hernomen.

Het hof heeft hierbij gehoord:

- mevrouw de voorzitter in haar verslag
- het Openbaar Ministerie in zijn uiteenzetting van de zaak en in zijn vordering
- de beklaagde in zijn middelen van verdediging ontwikkeld door zijn raadsman, voornoemd.

De neergelegde conclusie en stukken werden in het beraad betrokken.

4. Beoordeling

4.1. Ontvankelijkheid van de hogere beroepen

Het hoger beroep van beklaagde in zoverre gericht tegen het ontvankelijk verklaren van zijn verzet is niet ontvankelijk bij gebrek aan belang.

De hogere beroepen zijn voor het overige regelmatig naar vorm en termijn en ontvankelijk.

4.2. Ontvankelijkheid van het verzet

Het verzet van beklaagde d.d. 29.06.2012, gericht tegen het vonnis uitgesproken bij verstek d.d. 12.06.2012, is regelmatig naar vorm en termijn, en dit verzet werd derhalve door de eerste rechter terecht ontvankelijk verklaard.

4.3. Omschrijving van de feiten

Conform de vordering van het Openbaar Ministerie, dient de einddatum van de incriminatieperiode van de feiten sub A., B. en C. bepaald te

worden op 17.04.2012, zodat de incriminatieperiode voor de 3 tenlasteleggingen telkens is:

"van 15 januari 2002 tot 17 april 2012".

De feiten op zich zijn hierdoor niet gewijzigd.

De beklaagde werd hiervan in kennis gesteld en heeft de gelegenheid gekregen zijn verweermiddelen desbetreffend naar voren te brengen.

4.4. Motivering ten gronde

4.4.1. Op strafrechtelijk gebied

1. Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het hof, en door de stukken van het dossier, is de schuld van de beklaagde aan de hem ten laste gelegde feiten zoals hiervoor omschreven bewezen gebleven.

Hiervoor wordt verwezen naar de oordeelkundige redengeving van de eerste rechter, welke door beklaagde in hoger beroep niet weerlegd wordt en door het hof wordt beaamd en overgenomen, en mede in antwoord op de conclusies van beklaagde aangevuld als volgt.

Gelet op de in graad van hoger beroep door het Openbaar Ministerie gevoegde bijkomende stukken, in het bijzonder het schrijven van de Administratie van het Kadaster d.d. 17.06.2013, is het duidelijk dat het onroerend goed waarop de vervolging slaat (gelegen te

met oppervlakte 16 a 50 ca) hetzelfde perceel betreft als de percelen die door beklaagde bij notariële akte d.d. 03.12.2001 werden aangekocht (60 ca) en (15 a 90 ca)). Met uitwerking vanaf 01.01.2002 vond er immers een kadastrale hernummering plaats, waarbij de percelen en werden verenigd tot

Beklaagde wordt enkel vervolgd voor feiten van instandhouding, niet voor oprichting. De vervolgde handelingen zijn volgens het gewestplan gelegen in natuurgebied, zijnde een ruimtelijk kwetsbaar gebied.

Beklaagde kan bezwaarlijk voorhouden dat hij niet wist dat de (op zich vergunde) woning in natuurgebied gelegen was, en dat deze enkel bestemd was als weekendverblijf. De verkoopakte van notaris d.d. 03.12.2001 vermeldt immers onder punt 7 'Inlichtingen bij de Stad/Gemeente' dat het antwoord van d.d.

08.10.2001 in kopie aan de koper, zijnde beklaagde, werd overhandigd (zie stuk 24).

Dit antwoord van _____ betreft een standaardformulier 'Identificatie van het onroerend goed' dat door _____ werd ingevuld op 08.10.2001, waarop duidelijk staat aangegeven dat het bewuste onroerend goed in natuurgebied gelegen is, en dat op dit onroerend goed de gemeentebelastingen inzake tweede verblijven van toepassing zijn (zie stuk 42). Er werd om deze reden aan beklaagde ook slechts een voorlopige inschrijving in het bevolkingsregister verleend.

Beklaagde wordt niet vervolgd voor het wijzigen van de indeling van de woning, doch wel voor het geheel of gedeeltelijk wijzigen van de hoofdfunctie van de woning, meer bepaald voor het wijzigen van de bestemming van een weekendverblijf (zoals dit door de vorige eigenaar werd gebruikt) naar een volwaardige woning met een permanent verblijf (zoals dit door beklaagde volgens zijn eigen verklaring d.d. 13.05.2002 en volgens de vaststellingen in het dossier wordt gebruikt). Het feit dat de in natuurgebied gelegen woning op zich vergund is, betekent nog niet dat deze voor permanente bewoning mag worden gebruikt.

Beklaagde houdt voor in zijn conclusies dat hij de bergplaats in houten gevels, de rieten matten en schutsels en de siervijver reeds '*...jaren geleden*' zou hebben verwijderd, doch hij legt hiervan geen enkel bewijs voor. Uit het proces-verbaal van vaststelling van de Inspectie RWO d.d. 04.07.2012 blijkt echter dat de toestand ongewijzigd is, en uit de bij het proces-verbaal gevoegde foto's blijkt alleszins dat de omheining, de poort, de houten schutsels, de siertuin en de verhardingen nog steeds aanwezig zijn.

2. De eerste rechter heeft terecht vastgesteld dat de feiten voorzien onder de tenlasteleggingen A., B. en C. de opeenvolgende en voortgezette uitvoering zijn van een zelfde misdadig opzet, zodat er slechts één straf dient te worden uitgesproken, nl. de zwaarste.

Rekening houdend met de einddatum van de incrimatieperiode (17.04.2012), met de complexiteit van het onderzoek (onduidelijkheid door onder meer een kadastrale hernummering), rekening houdend met de adviesaanvraag bij de Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid, en rekening houdend met de houding van beklaagde tijdens het gevoerde onderzoek, is het hof van oordeel dat de redelijke termijn niet overschreden is. Aan beklaagde werd meermaals de mogelijkheid en de tijd gegund om zich vrijwillig in regel te stellen (bv. op 28.06.2005 – stuk 71), doch beklaagde maakte hiervan geen gebruik. Het tijdsverloop dat

hiermee samenhangt kan beklaagde thans bezwaarlijk aangrijpen om te stellen dat de redelijke termijn van vervolging zou zijn overschreden.

Desalniettemin zal het hof bij de bepaling van de strafmaat rekening houden met het verstrijken van de tijd sedert de feiten.

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:

- de persoon van de beklaagde,
- zijn blanco strafregister, waardoor hij nog in aanmerking komt voor de gunst van uitstel of opschorting,
- de omstandigheden en ernst van de feiten, die getuigen van een gebrek aan respect voor de regelgeving inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening,
- het verstrijken van de tijd sedert de feiten zonder dat er sprake is van het overschrijden van de redelijke termijn; dit tijdsverloop rechtvaardigt het verlenen van een gedeeltelijk uitstel van tenuitvoerlegging van de straf.

Daarom werd aan de beklaagde door de eerste rechter om oordeelkundige redenen, beaamd en overgenomen door het hof, een wettige, passende en aangepaste bestraffing opgelegd, die door het hof wordt bevestigd.

Nu de beklaagde vroeger nog niet veroordeeld is geweest tot een criminele straf of tot een hoofdgevangenisstraf van meer dan twaalf maanden, werd de bestraffing door de eerste rechter terecht gedeeltelijk met uitstel verleend, om hem in de toekomst verder te ontraden zich aan dergelijke feiten schuldig te maken en hem ertoe aan te zetten de regelgeving inzake stedenbouw en ruimtelijke ordening te respecteren.

Nochtans moet beklaagde beseffen dat wanneer hij tijdens de proefperiode opnieuw dergelijke feiten of andere ernstige feiten zou plegen, het verleende gedeeltelijk uitstel van tenuitvoerlegging kan worden herroepen.

Het hof gaat niet in op het verzoek van beklaagde tot het verlenen van de opschorting nu een dergelijke gunstmaatregel niet van aard is om beklaagde afdoende te wijzen op zijn maatschappelijke beperkingen en verplichtingen, en nu beklaagde niet aantoont dat zijn sociale reclassering in het gedrang komt.

De duur van de vervangende gevangenisstraf is aangepast aan de omvang van de geldboete.

4.4.2. Wat betreft de herstellvordering

De herstellvordering dateert van 04.04.2005 en het volledig herstel in deze zaak houdt in:

- de woning niet meer gebruiken voor permanente bewoning en het verwijderen van de parabolantenne en de buitentrap;
- de afbraak (inclusief eventuele vloerplaat) van de bergplaats gelegen links achter op perceel ;
- het verwijderen van alle terreinverhardingen zoals de verhardingen in klinkers voor de woning en de verhardingen in kiezel en grind en de afboordingen;
- het dempen van de siervijver voor de woning;
- het verwijderen van de omheining in draadgaas en het verwijderen van het ijzeren toegangshekken met parlofoon en verlichting;
- het verwijderen van de rieten matten en de houten schutsels.

De herstellvordering strekt er in deze zaak toe de onrechtmatige toestand ingevolge de bewezen verklaarde misdrijven van instandhouding in hoofde van beklagde te doen verdwijnen en is noodzakelijk om de gevolgen van dit misdrijf ongedaan te maken. De herstelmaatregel inzake stedenbouw heeft in deze zaak een burgerrechtelijk karakter daar het een bijzondere vorm van teruggave beoogt, zij het dat deze burgerlijke vordering door het Openbaar Ministerie wordt uitgeoefend in het algemeen belang.

Tevergeefs beroept beklagde zich in conclusies (punt 3.3 *'twee maten en twee gewichten'*) op beweerde gelijkaardige inbreuken in de buurt die zouden getolereerd worden. Dit is een loutere bewering die door niets bewezen wordt. Er is derhalve geen schending van het gelijkheidsbeginsel aangetoond. Beklagde toont geen feitelijke en concrete gegevens aan waaruit zou moeten of kunnen worden afgeleid dat hij in rechte en in feite ongelijk zou behandeld worden, zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling.

De rechter is gehouden de herstelmaatregelen te bevelen zoals gevorderd door de herstellvorderende overheid maar dient deze wel op de interne en externe wettigheid te toetsen en te onderzoeken of ze stroken met de wet dan wel op machtsoverschrijding of machtsafwending berusten.

De rechter kan enkel nagaan of de door de herstellvorderende overheid gedane keuze van herstelmaatregel uitsluitend steunt op motieven van een goede ruimtelijke ordening en gebeurlijk een herstellvordering die zou steunen op motieven vreemd aan de ruimtelijke ordening of die kennelijk onredelijk zou zijn zonder gevolg laten. Bovendien moet de rechter ook nagaan of de last die voor de beklagde uit het gevorderde herstel zou voortvloeien opweegt tegen het voordeel dat hieruit voor de ruimtelijke ordening zou ontstaan.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid adviseerde positief voor de gevorderde herstelmaatregel, hierbij toepassing makend van de zogenaamde 'referentietoets': het permanent bewonen van het kwestieuze weekendverblijf is in ruimtelijk opzicht onaanvaardbaar, aangezien het zorgt voor een verdere aantasting van een ruimtelijk onaangetast gebied, om reden dat het permanent bewonen meer hinder veroorzaakt dan het occasioneel gebruik (tijdens de weekends). De verhardingen en de andere aanhorigheden (bergplaats, omheining met poort, rieten matten en schutsels, siertuin) zorgen voor een verdere aantasting en residentialisering van het kwestieuze perceel, hetgeen in natuurgebied vanuit ruimtelijk oogpunt onaanvaardbaar is.

De omstandig gemotiveerde herstellvordering is zowel intern als extern wettig en beoogt, binnen de weerhouden feiten, op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel van de gevolgen van het door de beklagde gepleegde misdrijf. Zij steunt op motieven van goede ruimtelijke ordening en is niet kennelijk onredelijk.

De gevorderde herstelmaatregel vindt derhalve steun in de elementen van het dossier en de aangevoerde motieven.

De Hoge Raad voor het Handhavingsbeleid verleende op 12.10.2012 een positief advies.

Dat beklagde er louter een andere visie op na houdt is niet dienend en de ingeroepen beweringen zijn alieszins niet van aard om het hof anders te doen beslissen.

Gezien de omvang en de aard van de Inbreuken brengt de herstellvordering zoals gesteld en gehandhaafd voor de beklagde geen onredelijke last mee die het voordeel dat voor de ruimtelijke ordening zou ontstaan zou overstijgen, temeer, uit het door beklagde als stuk 4 neergelegde getuigschrift van woonst blijkt dat hij sedert 07.05.2013 niet langer ingeschreven is in het bewuste weekendverblijf, en hij elders blijkt te wonen.

De termijn voor het herstel dient, gelet op de omvang van de werken, te worden bepaald op 1 jaar vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest om de beklaagde de nodige tijd te verschaffen om zich aan de hem bij dit arrest opgelegde verplichtingen te conformeren.

Het is gepast om een dwangsom op te leggen waarvan het bedrag dient bepaald op 75 EUR per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklaagde wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn, met dien verstande dat die dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend. Dit houdt concreet in dat er geen dwangsomtermijn wordt toegestaan.

Het opleggen van een dwangsom moet beklaagde ertoe aanzetten de herstelmaatregel uit te voeren. Er is dan ook geen aanleiding om deze dwangsom te beperken in de tijd.

De financiële toestand van beklaagde acht het hof irrelevant teneinde de omvang van de dwangsom te bepalen.

5. Wettelijke bepalingen

Het hof houdt rekening met volgende wettelijke bepalingen, de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 187, 190, 190ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203 bis, 210, 211 van het Wetboek van Strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 38, 40, 65 van het Strafwetboek
- 44, 64, 65, 68 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gew. art. 4, 20, 21 en 25 van de wet van 22 december 1970, art. 78 en 81 van de wet van 29 maart 1962, zoals aangevuld door art. 2 van het decreet van 28 juni 1984, gew. art. 42, 66, 68, 71 en 72 van het decreet van 22 oktober 1996, thans art. 2, 93.1°.a), 93.4°, 93.6°, 146, 149, 150, 151, 151/1, 153, 160 en 204 decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, gew. art. 2 decreet van 28 september 1999, gew. art. 16, 34, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, gew. art. 4 en 10 decreet van 13 juli 2001, gew. art. 2 en 3 decreet van 1 maart 2002, gew. art. 6 en 7 decreet van 8 maart 2002, gew. art. 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003, gew. art. 46, 47 en 48 decreet van 21 november 2003 en gew. art. 36, 50, 53, 54, 55, 56, 61, 95, 110 en 111 van het decreet 27 maart 2009
- 4.2.1.1°.a), 4.2.1.4°, 4.2.1.6°, 6.1.1.lid 1.1°, 6.1.41.§§1 en 3, 6.1.42, 6.1.43, 6.1.44, 6.1.46 en 6.2.1 van de Vlaamse Codex Ruimtelijke Ordening

- 1 van de wet van 5 maart 1952
- 2 en 3 van de wet van 28 december 2011
- 2 en 3 van de wet van 26 juni 2000
- 3 en 4 van de wet van 30 oktober 1998
- 5, 6 en 8 van het decreet van 7 december 2001.
- 58 van het KB van 18 december 1986
- 28 en 29 van de wet van 1 augustus 1985
- 91 van het KB van 12 december 1950
- 1385bis van het Gerechtelijk Wetboek
- 1 en 8 van de wet van 29 juni 1964

6. Beslissing

Het hof,

Na herneming van de zaak,

Beslist op grond van de hoger vermelde redenen, binnen de perken van de hogere beroepen, zoals hierna bepaald, op tegenspraak.

Verklaart het hoger beroep van beklaagde in zoverre gericht tegen het ontvankelijk verklaren van zijn verzet, onontvankelijk bij gebrek aan belang;

Verklaart de hogere beroepen voor het overige ontvankelijk;

Verklaart het verzet van beklaagde in eerste aanleg ontvankelijk;

Op strafrechtelijk gebied

Concretiseert de incriminatieperiode van de feiten sub A., B. en C. telkens als volgt:

"van 15 januari 2002 tot 17 april 2012";

Verklaart de beklaagde schuldig aan de hem ten laste gelegde feiten A., B. en C. zoals hiervoor geconcretiseerd wat betreft de einddatum;

Veroordeelt de beklaagde wegens deze vermengde feiten zoals geconcretiseerd tot een geldboete van VIJFHONDERD EURO gebracht op DRIEDUIZEND EURO door verhoging met 50 opdecimen of een vervangende gevangenisstraf van DERTIG DAGEN;

Stelt vast dat de feiten gepleegd werden zowel voor als na 1 januari 2012;

Verleent aan de beklaagde uitstel van tenuitvoerlegging gedurende een periode van TWEE JAAR vanaf heden voor een gedeelte van TWEEHONDERDVIJFTIG EURO van de geldboete gebracht op DUIZEND VIJFHONDERD EURO door verhoging met 50 opdecimen of een vervangende gevangenisstraf van VIJFTIEN DAGEN, zodat een gedeelte van TWEEHONDERDVIJFTIG EURO gebracht op DUIZEND VIJFHONDERD EURO door verhoging met 50 opdecimen of een vervangende gevangenisstraf van VIJFTIEN DAGEN effectief blijft;

Verplicht de beklaagde om bij wijze van bijdrage tot de financiering van het bijzonder fonds tot hulp aan de slachtoffers van opzettelijke geweldsdelicten en aan occasionele redders een bedrag te betalen van VIJFENTWINTIG EURO, verhoogd met 50 opdecimen en alzo gebracht op HONDERDVIJFTIG EURO;

Legt aan de veroordeelde een vergoeding op van EENENVIJFTIG EURO en TWINTIG CENT;

De herstellvordering

Verklaart de herstellvordering gegrond;

Beveelt beklaagde de plaats in de oorspronkelijke staat te herstellen, hetgeen impliceert

- de woning niet meer te gebruiken voor permanente bewoning en de parabolantenne en de buitentrap te verwijderen
- de bergplaats gelegen links achter op perceel inclusief eventuele vloerplaat, af te breken
- alle terreinverhardingen te verwijderen zoals de verhardingen in klinkers voor de woning en de verhardingen in kiezel en grind en de afboordingen
- de siervijver voor de woning te dempen.
- de omheining in draadgaas te verwijderen, alsmede het ijzeren toegangshekken met parlofoon en verlichting
- de rieten matten en de houten schutsels te verwijderen

binnen de termijn van ÉÉN JAAR ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt, voor het geval de plaats niet binnen een jaar na het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest in de vorige staat wordt hersteld, en/of het strijdige gebruik niet binnen die termijn wordt gestaakt, zoals hiervoor gezegd, dat de stedenbouwkundige inspecteur, het college van burgemeester en schepenen, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien op kosten van de beklaagde;

Zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdig gebruik te verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, opgesteld door de overheid die het arrest uitvoert, of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank;

Veroordeelt beklaagde, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, tot betaling aan de stedenbouwkundige inspecteur van een dwangsom van VIJFENZEVENTIG EURO per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend;

De kosten

Laat de kosten van het hoger beroep van het Openbaar Ministerie ten laste van de Staat;

Veroordeelt de beklaagde tot de overige kosten van de strafvordering en de herstellvordering in beide aanleggen, deze voorgeschoten door de openbare partij in totaal begroot op 293,58 euro, hierin begrepen de kosten van het verzet in eerste aanleg, het verstek aan de beklaagde zelf te wijten zijnde.

Dit arrest is gewezen te Antwerpen door het hof van beroep, 12e kamer,
samengesteld uit:

raadsheer d.d. voorzitter

raadsheer

plaatsvervangend raadsheer

en in openbare terechtzitting van 23 oktober 2013

uitgesproken door raadsheer d.d. voorzitter

in aanwezigheid van advocaat-generaal

met bijstand van griffier